Φως εις το σκότος του Βατικανού (Μοναχός Μωυσής, Αγιορείτης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 15 Σεπτεμβρίου, 2012

ΑΣΧΕΤΩΣ ἐάν ὁρισμένοι ἐκκλησιαστικοί ταγοί δέν παραδέχονται ὅτι ὁ παπισμός ἀποτελεῖ αἵρεση, ὑπάρχουν ἄλλοι πού τεκμηριωμένα τονίζουν τό ἀντίθετο. Ἡ λεγόμενη «ἁγία ἕδρα», τό γνωστό Βατικανό, ἔρχεται σέ ὀξεῖα ἀντίθεση μέ τόν εὐαγγελικό χριστιανισμό. Ὁ Χριστός δίδαξε τήν ἀγάπη, την ταπείνωση, τήν ἄσκηση, τήν ἐγκράτεια, τή λιτότητα, τήν ἁπλότητα, τήν ἀδοξία καί ἀφάνεια. Τό πλούσιο κι ἐπηρμένο Βατικανό ἀποτελεῖ σίγουρα ἕνα θεοκρατικό κράτος. Τό καθεστώς του εἶναι δικτατορικό, καθαρά ἀπολυταρχικό καί μοναρχικό. Ἀποτελεῖ κράτος, μέ κυβέρνηση, ὁπλισμένη ἀστυνομία, μυστικές ὑπηρεσίες καί λοιπά. Ἔχει οἰκονομική ἰσχύ, διασυνδέσεις, διπλωματίες καί ὑψηλές γνωριμίες, ἐπηρεάζει τίς ἐξελίξεις ξένων χωρῶν. Μάλιστα ἔχει τράπεζα οἰκονομική, την ὁποία δέν ντρέπεται νά ὀνομάζει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος!

Ἡ πρόσφατη ἔκδοση βιβλίου στήν Ἰταλία ὑπό τόν τίτλο «Ἡ Αὐτοῦ Ἁγιότης. Τά ἀπόρρητα ἔγγραφα τοῦ Βενεδίκτου τοῦ 16ου» ἔφερε στό φῶς πολλά σκοτεινά σημεῖα, ραδιουργίες, ἐμπλοκές καί σκάνδαλα τῶν ἄφωτων ὑπογείων τοῦ Βατικανοῦ. Ἡ δημοσίευση ὅλων αὐτῶν, ἀπόρρητων καί προσωπικῶν σημειώσεων κι ἐπιστολῶν τοῦ ποντίφηκα φανέρωσε, γιά μία ἀκόμη φορά, τή μεγάλη κρίση καί παρακμή, πού περνᾶ ἡ αὐλή τῆς βατικάνειας αἰχμαλωσίας. Ὅπως ὀρθά σημειώνει ὁ καλός δημοσιογράφος κ. Γ. Παπαθανασόπουλος «ἡ ἐκκοσμίκευση τῶν ἀρχόντων τοῦ Βατικανοῦ ἔχει καταστήσει τή βαθιά κρίση ἀνεξέλεγκτη, ἀφοῦ ὁ 86χρονος Πάπας Βενέδικτος 16ος δέν μπορεῖ νά τήν ἀντιμετωπίσει.

Πίσω ἀπό τά ὑψηλά τείχη τοῦ Βατικανοῦ ἐξελίσσεται ἕνα δράμα, μέ ἀπροσδιόριστο ἀκόμη τό τέλος καί τίς συνέπειές του». Ἐμφανίζεται ἡ τραγικότητα τοῦ κενοῦ, τῆς ὑποκρισίας, τῆς μέθης τῆς ἐξουσίας, τῶν ἀντεγκλήσεων καί τῶν διαπλοκῶν. Ὁ ὑφιστάμενος κλῆρος ἀγωνιᾶ καί ἀγωνίζεται νά καλύψει ὅλα αὐτά, ὅσο μπορεῖ, ἀπό τούς πιστούς πού διερωτῶνται καί ἀποροῦν. Δεν ὑπάρχει καμία διαφάνεια, ἀξιοκρατία καί προτίμηση τῆς ὑψηλῆς πνευματικότητος. Τό μόνο καί κύριο πού πολύ ἐνδιαφέρει εἶναι ἡ με κάθε θυσία διατήρηση τῆς ἐξουσίας καί μάλιστα τῶν ἀνθηρῶν οἰκονομικῶν του. Τό κράτος τοῦ Βατικανοῦ μή νομίσετε ὅτι εἶναι ὑποδειγματικό καί ἀκέραιο. Ἔχει ὅση νομίζει ὅτι πρέπει ἀνάπτυξη. Ἔχει ἄφθονη γραφειοκρατία. Στά γραφεῖα ἐπικρατοῦν συνωμοσίες, ἐγωϊσμοί, φιλοδοξίες, φιλαρχίες καί ἀνταγωνισμοί. Ἡ θολή καί καθαρά ἀντιπνευματική διαρροές σοβαρῶν μυστικῶν κι ἐπιστολῶν, πού

ἐκθέτουν ὅσους τις ὑπογράφουν. Ἕνα ἀπό τά θεωρούμενα πιό ἔμπιστα πρόσωπα τοῦ Πάπα ἔδωσε στή δημοσιότητα ἀπόρρητα στοιχεῖα, πού ἐκθέτουν ἀνεπα- νόρθωτα τόν ἴδιο τόν Πάπα καί τόν στενό κύκλο του.

Τό θαυμαστό ἀπό πολλούς Βατικανό νοσεῖ θανάσιμα ἀπό τήν ἐπιδημία τῆς ἐκκοσμικεύσεως. Ἀπουσιάζει ὁ σεβασμός, ἡ ἀγάπη καί ἡ ἀλήθεια.

Ἕνας λίαν κουραστικός καί ἀπάνθρωπος συγκεντρωτισμός ἀπό πολλῶν ἐτῶν ἐπικρατεῖ. Τά πάντα ἐλέγχονται ἀπό τήν ἰσχυρή ὁμάδα τοῦ ἀνεξέλεγκτου μονάρχη τοῦ φοβεροῦ Βατικανοῦ. Ἔχει σίγουρα καί ἰσχυρά, τρομακτικά κλονισθεῖ τό φανταστικό κῦρος καί ἡ φαινομενική αὐθεντία τῶν παπικῶν ἀρχόντων. Παρά τά διάφορα δυνατά ἀπό παντοῦ σήματα καί μηνύματα δέν φαίνεται νά προβληματίζονται σοβαρά. Γνωρίζουν νά καλύπτουν, νά δικαιολογοῦν, ν᾽ ἀποσιωποῦν και ἀντεκδικοῦνται καίρια. Δυστυχῶς δέν ὑπάρχει οὔτε τάση ἤ ὑποψία αὐστηρῆς αὐτοκριτικῆς, αὐτοελέγχου, αὐτομεμψίας καί μετανοίας εἰλικρινοῦς. Ἡ συγγνώμη εἶναι μόνο γιά τούς ἄλλους. Ἄν κάποτε κάτι τέτοιο εἰπωθεῖ, θά λεχθεῖ μέ τέτοιο τρόπο, ὥστε νά μή τσαλακωθεῖ διόλου ἡ μεγάλη παπική ἔπαρση.

Οἱ ἴδιοι οἱ Καθολικοί προσπάθησαν μέ διάφορος τρόπους νά μειώσουν τίς ἐντυπώσεις ἀπό τήν ἔκδοση τοῦ παραπάνω βιβλίου, πού τούς ἐκθέτει ἀνεπανόρθωτα. Ἄλλοτε σιωπώντας, ἀλλά ἐνοχλημένοι ἀπαξιοῦσαν καί ἄλλοτε δίδασκαν ἀπόλυτη ὑπακοή, δίχως καμία σκέψη ριζικῆς διορθώσεως. Τό ἔργο ἔχει ξαναπαιχθεῖ, καί τό γνωρίζουν καλά. Δέν τούς πολυνοιάζει ὁ σκανδαλισμός, ἀλλά ἡ πρωτοκαθεδρία και ἡ εὐμάρεια. Προσπαθοῦν ἐναγώνια νά καλύψουν τά φοβερά ἠθικά σκάνδαλα ἐμπαθῶν κληρικῶν τους. Λησμόνησε ὁ Πάπας ὅτι εἶναι ἐπίσκοπος καί θεωρεῖ τόν ἑαυτόν του κυβερνήτη τοῦ σύμπαντος. Διατηρεῖ ἀκέραιο καί ἄψογο τό κράτος τοῦ Βατικανοῦ, ἀντί νά τό καταργήσει καί νά ἐπιστρέψει στήν προσχισματική ἑνότητα καί ὡραιότητα.

Ἄν στοιχεῖα ἀπό τά παραπάνω ἔχουν περάσει στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, τότε ἔχουμε δυτικοποίηση τῆς Ἀνατολῆς. Θά πρέπει να εἴμεθα ἰδιαίτερα εἰλικρινεῖς, σοβαροί καί τίμιοι. Νά μή παραβλέπουμε τήν ἀλήθεια καί τή ζωντανή παράδοση. Ἡ βατικάνεια κρίση θά πρέπει ὑγιῶς νά προβληματίσει καί τούς δικούς μας ἐκκλησιαστικούς ταγούς, μεγάλους καί μικρούς. Φαινόμενα συγκεντρωτισμοῦ, ἀπολυταρχισμοῦ, ἐξουσιαστικότητος, ἀλαζονείας, φιλοχρηματίας καί φιλοδοξίας θά πρέπει ὁπωσδήποτε νά ἐλεχθοῦν προσεκτικά. Εἶναι ἀνεπίτρεπτη στήν Ὀρθόδοξη Ἀνατολή κάθε μορφή παποκρατίας. Οἱ καιροί εἶναι δύσκολοι καί ἀπαιτητικοί. Τουλάχιστον νά μή δίνονται ἀφορμές κακοδιαχειρίσεως καί ἀναλήθειας. Δέν μποροῦν οἱ ἄρχοντες ν᾽ ἀπαιτοῦν ἀπό τούς ἀρχόμενους κάτι πού δέν ἔχουν οἱ ἴδιοι. Ὕφος καρδιναλίου ἔχουν δυστυχῶς καί ὁρισμένοι ἀρχιερεῖς μας καί ἱερεῖς μας. Μπορεῖ νά εἶναι λίγοι, ὅμως ὑπάρχουν, πού δέν θά ἔπρεπε διόλου. Ὁ κληρικός δέν εἶναι κοσμικός ἀξιωματοῦχος, ἀλλά μαρτυρία Χριστοῦ Σταυροαναστηθέντος, ταπεινός διακονητής τῆς θυσιαστικῆς

ἀγάπης.

Τά πάθη, τά λάθη, τά παθήματα καί ἁμαρτήματα τοῦ αἱρετικοῦ Βατικανοῦ μή μᾶς χαροποιοῦν τόσο, ἀλλά ἄς γίνουν σημαντικές εὐκαιρίες ἀλλαγῆς δικῶν μας ἀστοχιῶν, ὑπερβολῶν καί φανατισμῶν. Θα πρέπει ὅλοι οἱ ρασοφόροι νά ἐξέλθουν στίς εἰσόδους τῶν ναῶν μέ καθαρό μέτωπο, νοῦ καί καρδιά, ὄχι μόνο γιά νά προσφέρουν ἕνα πιάτο φαΐ, ἀλλά καί λόγο ἀληθείας, παραμυθίας κι ἐλπίδος. Ἡ αἵρεση τοῦ παπισμοῦ ἔγινε κοσμοκρατορία, θέλησε νά κατεβάσει μόνιμα τον οὐρανό στή γῆ, ἀγάπησε τήν ὕλη, τό χρῆμα, τή δόξα, παραποίησε το Εὐαγγέλιο, παραμόρφωσε τό ὀρθόδοξο ἦθος, ἔδωσε συγχωροχάρτια, ἔκανε σταυροφορίες, λήστεψε τό Βυζάντιο, μίλησε γιά δυαρχία στη θεότητα, αὐθαίρετα ἄλλαξε τή ζωηφόρο παράδοση μέ τόν ὀρθολογισμό καί τόν σχολαστικισμό, τήν ἄρνηση τοῦ ἡσυχασμοῦ...

(Πηγή: «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ», 07/09/2012)